DOMSTOLENS DOM
24. november 1987 *

I sag 124/86,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sergio Fabro, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik, ved Luigi Ferrari Bravo, chef for Udenrigsministeriets afdeling servizio del contenzioso diplomatico, dei trattati e degli affari legislativi, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Ivo Braguglia, og med valgt adresse i Luxembourg på den italienske ambassade,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det statueres, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 83/183/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat (EFT L 105, s. 64),

har

DOMSTOLEN,

sammensat af afdelingsformand G. Bosco som fungerende præsident, afdelingsformand J. C. Moitinho de Almeida, dommerne T. Koopmans, U. Everling, C. Kakouris, R. Joliet og F. Schockweiler,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

* Processprog: Italiensk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 1. april 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 1. april 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 26. maj 1986, har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 83/183 af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat (EFT L 105, s. 64).

2 Artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/183 bestemmer, at medlemsstaterne skulle sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft senest den 1. januar 1984. I henhold til samme artikels stk. 2 skulle medlemsstaterne meddele Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af direktivet.

3 Kommissionen modtog ikke meddelelse fra den italienske regering om, hvilke retsforskrifter den havde udstedt til gennemførelse af direktivet, og tilstillede derfor den 21. december 1984 regeringen en åbningsskrivelse, hvori den anmodede den om at fremsætte sine bemærkninger. Den 18. juli 1985 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse. Efter at Kommissionen tre gange havde imødekommet en anmodning om forlængelse af den frist, den havde givet den italienske regering til at efterkomme udtalelsen, således at der kunne vedtages et lovforslag vedrørende direktivet, anlagde Kommissionen nærværende sag.

4 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

5 Den italienske regering har indrømmet, at den endnu ikke har opfyldt sine forpligtelser. Under den mundtlige forhandling oplyste den, at det lovforslag, hvorved direktivet sikres gennemførelse, var fremsat i det italienske parlament, og at budgetudvalget allerede havde anbefalet dets vedtagelse. Lovgivningsproceduren var således igang, men på grund af politiske problemer havde den ikke kunnet afsluttes inden den mundtlige forhandling.

6 Det bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, praksis eller forhold i sin interne retsorden som begrundelse for ikke at overholde forpligtelser eller frister i henhold til direktiver.

7 Det må herefter fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 83/183 af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat.

Sagens omkostninger

8 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 83/183 af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat.**

2) **Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Bosco Moitinho de Almeida Koopmans

Everling Kakouris Joliet Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. november 1987.

Fungerende præsident

P. Heim

Justitssekretær

G. Bosco

Afdelingsformand